

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.111/2024/7.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Reorganizációs Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság felszámoló szervezet (FÉL CÍME, felszámolóbiztos: dr. Koller Mihály) megbízásából eljáró STAJZ Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Stajz Annamária ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE „felszámolás alatt” (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Rátky Miklós ügyvéd) által képviselt I. RENDŰ ALPERES NEVE (I. RENDŰ ALPERES CÍME) I. rendű és az II. RENDŰ ALPERES NEVE (II. RENDŰ ALPERES CÍME) II. rendű alperesek ellen know-how megsértésének megállapítása és kártérítés megfizetése iránt indított perében az Egri Törvényszék 2024. március 14-én meghozott 4.G.20.201/2020/138. számú ítélete ellen a felperes részéről 139. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban a 2024 szeptember 4-én megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 5 000 000 (Ötmillió) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára az ítélet meghozatalának dátumát követő 60. napig 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek személyenként 10 524 389 forint perköltséget, a HIVATAL illetékbevételei számlájára pedig 1 500 000 forint feljegyzett kereseti illetéket.

[2] Az ítéletben megállapított – a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns – tényállás a következő volt:

[3] Az 1964-ben megnyitott TELEPÜLÉS1-i bányamezőben a felperes 1994 óta végzett meddő és lignit külszíni kitermelésére irányuló tevékenységet az I. rendű alperes megrendelése alapján a TELEPÜLÉS2-ban és a TELEPÜLÉS1-n található bányaterületeken.

Ezt a tevékenységét a felperes az I. rendű alperessel jellemzően 2-4 éves időtartamokra szóló vállalkozási szerződések alapján látta el. 2019. március 4-én az I. rendű alperes mint megrendelő és a felperes által vezetett konzorcium mint vállalkozók között újabb vállalkozási szerződés jött létre, amelynek tárgya a TELEPÜLÉS1 és TELEPÜLÉS2 bányákban üledékes ásványi anyag (meddő) és lignit hidraulikus forgó felsővázás, mélyásós vagy hegybontós szerelékű, egykanalas lánctalpas kotrógépekkel való jövesztése, a kitermelt anyag gépkocsikra rakása, a bányatérsgben kijelölt ürítési helyekre történő elszállítása, földműbe rendezése, a tevékenységhez kapcsolódó közlekedő utak elkészítése és karbantartása, szükség szerinti pormentesítése, a technológiai szükségletekhez és biztonságtechnikai előírásaihoz igazítottan a műszaki leírásnak megfelelően, valamint a tevékenység felelős műszaki vezetése volt. A felek a szerződést határozott időre, 2020. június 30-ig kötötték azzal, hogy amennyiben a szerződött mennyiséget ezen időpontig nem termelik ki, úgy a szerződés az igénybe nem vett mennyiség teljesítéséig, de legfeljebb 30 nappal meghosszabbodik. A vállalkozási szerződés 13.1. pontjában „bizalmas információk” megnevezés alatt a felek rögzítették, hogy bizalmasan kezelik a másik fél által a szerződés alapján, vagy azzal összefüggésben átadott minden információt, dokumentációt, adatot és/vagy know-howt, beleértve magát a vállalkozási szerződést is, azt harmadik félnek nem adják át. A bizalmas információt vagy annak bármely részét nem használják fel a másik fél előzetes hozzájárulása nélkül.

[4] A vállalkozási szerződés ugyanakkor nem tartalmazott rendelkezést arról, hogy a felek mit tekintenek bizalmas információnak.

[5] A II. rendű alperest az I. rendű alperes alapította, a létrehozás célja az alapító bányauzemeinek saját erőből történő kiszolgálása volt. A TELEPÜLÉS1 Keleti-III. Bánya területén a korábban a felperessel közösen, a munkaterület megosztása mellett végzett bányászati tevékenységet 2019. július 1-jétől kezdődően már kizárólag a II. rendű alperes látja el.

[6] A felperessel szemben 2020. július 1-jei hatállyal elrendelt csődeljárásra hivatkozással az I. rendű alperes a 2019. március 4-én megkötött vállalkozási szerződést 2020. július 7-én felmondta. A felperes 2021. július 1-je óta felszámolás alatt áll, a felszámolása a stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetekre vonatkozó szabályok szerint folyik.

[7] A felperes a külszíni bányaművelés területén csaknem 25 év alatt kialakított technológiai, műszaki és szerződési ismereteit 2018. október 31-én a „TANULMÁNY CÍME” (a továbbiakban: KNOW-HOW NEVE) elnevezésű, 25 oldalas tanulmányban rögzítette. Ezt a tanulmányt a felperes az alpereseknek nem adta át és azt az alperesek egyéb módon sem szerezték meg.

[8] A felperes 2020-ban közjegyző előtt előzetes bizonyítási eljárást indított az alperesekkel mint ellenérdekű felekkel szemben, amely eljárásban a közjegyző szakértőként az KFT-t (a továbbiakban: KFT.) rendelte ki, feladatként pedig a KNOW-HOW NEVE tanulmány megvizsgálását és annak a TELEPÜLÉS1-i és a TELEPÜLÉS2-i bányákban végzett külszíni bányaművelő gyakorlattal történő összevetését írta elő. A közjegyző a kirendelése alapján elkészített szakértői véleményt aggályosnak minősítette és erre hivatkozással arról tájékoztatta a feleket, hogy új szakértő kirendelését kérhetik, majd az eljárást 2022. január 12-én befejezetté nyilvánította.

[9] A felperes a jelen pert 2020. október 20-án indította és a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették a KNOW-HOW NEVE tanulmányban rögzített, a külszíni bányaművelés területén bevezetett és tesztelt szervezési ismereteit, melyek törvény által védett ismeretnek minősülnek. Erre alapítottnak pedig kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az alpereseket 1 437 384 000 forint elmaradt hasznosítási díj és annak 2019. július 1-jétől számított késedelmi kamatának a megfizetésére. Érvényesíteni kívánt jogként „Az üzleti titok védelméről” szóló 2018. évi LIV. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 7. §-ának (1) bekezdését és a 9. §-ának (1) bekezdését jelölte meg. Az előzetes bizonyítási eljárásban beszerzett szakértői véleményre hivatkozással állította, hogy a KNOW-HOW NEVE elnevezésű tanulmányban rögzített technológiai ismeretek megfelelnek a know-how törvény definíciójának, ezáltal azok vagyoni értékkel rendelkeznek. Ezt a know-howt az I. rendű alperes a 2019. március 4-én megkötött vállalkozási szerződésben rögzített tilalom ellenére közölte a II. rendű alperessel, illetve a 2019. június 30-ig fennállt párhuzamos munkavégzés előírásával lehetővé tette, hogy a II. rendű alperes az írásban rögzített ismeretek gyakorlati megvalósítását is tanulmányozhassa. Az így megszerzett ismereteket pedig a II. rendű alperes 2019. július 1-je óta a tevékenysége során folyamatosan hasznosítja, amivel az Üttv. 6. §-ának (5) bekezdése szerinti jogsértést valósít meg. A felperes állítása szerint a jogszerűtlen hasznosítás előnyeit az alperesek közösen élvezik, mivel az I. rendű alperes külső vállalkozó bevonása, ezáltal pedig közbeszerzési eljárás lefolytatása nélkül valósítja meg a korábban általa ellátott bányaművelési tevékenységet, amivel mindkét alperes jelentős árbevételre, illetve haszonra tesz szert. Az elmaradt hasznosítási díj összegét a közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői véleményben megállapított évi 221 136 000 forintban, a jogosulatlan használat időtartamát pedig a 2019. július 1-jétől 2025. december 31-ig (az I. rendű alperes jelenlegi működési engedélyének lejártáig) terjedő időszakban jelölte meg.

[10] Az alperesek az ellenkérelmükben a felperes keresetének az elutasítását kérték, annak jogalapját és összegét egyaránt vitatták. Mindenekelőtt arra hivatkoztak, hogy a felperes részéről know-howként minősített tanulmány elemei mind egyenként, mind pedig összességükben kizárólag olyan általános jellegű ismeretek és tapasztalatok, amelyek közismertek vagy könnyen hozzáférhetőek a szakmában járatos személyek számára, ezáltal a felperes által megjelölt ismeretek nem érik el a jogi oltalom szükségességének szintjét. Hivatkoztak arra is, hogy a bírói gyakorlat az üzleti titoksértés megállapításához kifejezetten megkívánja a jogosult aktív, tevékeny intézkedését az üzleti titokkörbe tartozó információk, adatok titokban tartása érdekében. A jelen esetben azonban a felperes az általa know-howként megjelölt ismeretek titokban tartása érdekében nem tett semmilyen aktív, tevékeny intézkedést, ezért azok know-howként történő minősítése emiatt sem lehetséges. Vitatták azt is, hogy a felperes által hivatkozott ismeretek megszerzése során jogellenesen jártak volna el, mivel az I. rendű alperes, aki évtizedeken keresztül tevékenyen részt vett a külszíni lignit bányászatban, kellő tudással és tapasztalattal rendelkezett, illetve rendelkezik ezen a területen.

[11] Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt szakértői bizonyítást folytatott le, annak alapján pedig a felperes keresetét alaptalannak találta. Az Üttv. 1. §-ának (1) és (2) bekezdésébe foglalt rendelkezésekre, valamint a kialakult bírói gyakorlatra hivatkozással megállapította, hogy a know-how titkos, lényeges és azonosított (reprodukálható) ismeretet (ismeret anyagot) jelent. Titkosnak pedig egy ismeretanyag akkor számít, ha az nem közismert, vagy nem könnyen hozzáférhető. Emiatt annak, hogy a know-howban összegzett ismeretek titkosnak minősüljenek, alapvető feltétele, hogy az abban szereplő adatok, tények, információk korábban nem váltak közkinccsé, nem állnak mindenkinek a rendelkezésére. A

perben lefolytatott szakértői bizonyítás eredményeként azonban azt lehetett megállapítani, hogy a felperes KNOW-HOW NEVE tanulmányában rögzített műszaki, szervezési ismeretek nem minősülnek üzleti titoknak, ezen belül pedig know-hownak. A szakértők megállapítása szerint ugyanis a KNOW-HOW NEVE leírásban semmi olyan újdonság nem fedezhető fel, ami egy általános külszíni bányászati tevékenység során nem merülne egyébként fel. A leírás nem tartalmaz olyan, a bányászati tevékenységgel összefüggő újdonságot, felfedezést, amely bármely más ezzel a tevékenységgel foglalkozó, megfelelő tapasztalattal rendelkező bányamérnök tudását meghaladná. A tanulmány ismerete nélkül egy átlagos képességű és megfelelő szakmai tapasztalatokkal rendelkező bányamérnökből álló műszaki csapat a know-howban leírtaknál lényegesen hatékonyabb technológiát is alkalmazhatott volna, amennyiben a megfelelő erőforrás a rendelkezésükre áll. E szakértői megállapításokra tekintettel pedig az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes KNOW-HOW NEVE elnevezésű irata kizárólag a külszíni bányaművelési tevékenység jellegéből eredő, a napi munkavégzés érdekében automatikusan, tényszerűen felmerülő kérdésekre, problémákra adott kézenfekvő megoldásokat tartalmaz. Az általános gyakorlati tapasztalattal rendelkező bányamérnök annak konkrét ismerete nélkül az abban foglaltakat automatikusan, szakmai végzettsége, gyakorlata és tapasztalata alapján a perbeli külszíni tevékenység irányítása során alkalmazza, illetve alkalmazhatja. Ezért ez az irat sem az Üttv. 2. §-a szerinti know-hownak nem minősül, sem az Üttv. 1. §-ának (1) bekezdése szerinti üzleti titkokat nem tartalmaz, ezáltal az nem esik az Üttv. hatálya alá.

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és az alpereseknek a keresete szerinti marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[13] Előadta, hogy a keresetleveléhez csatolta az előzetes bizonyítási eljárásban beszerzett alap- és kiegészítő szakértői véleményeket, amelyekben az eljáró szakértők evidensnek tekintették, hogy a KNOW-HOW NEVE a hatályos jogszabályok szerint know-hownak minősül és e megállapításból kiindulva meghatározták annak piaci értékét is. Kiemelte, hogy az előzetes bizonyítási eljárásban eljáró közjegyző csupán formai szempontból minősítette aggályosnak a beszerzett kiegészítő szakvéleményt mégpedig amiatt, hogy azt az eljáró szakértők együttes szakvéleményként terjesztették elő, holott a közjegyző a kirendelésben csupán szakkonzulensek igénybevételéhez járult hozzá, akik önálló szakvéleményt nem adhattak volna. A közjegyző megállapítása szerint azonban a szakvéleménynek ez az aggályossága a perben kiküszöbölhető. Hivatkozott a felperes arra, hogy emiatt a keresetlevelében indítványozta is a közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői véleménynek a perben történő felhasználását azzal, hogy annak során a szakértő az aggályosság kiküszöböléséhez szükséges felvilágosítást adja meg, illetve pótolja a szakvélemény hiányait. Az elsőfokú bíróság azonban a 2021. november 19-én megtartott tárgyaláson ezt az indítványát elutasította, mert álláspontja szerint a felperes a bizonyítási kötelezettségét a perben akként tudja teljesíteni szakértővel, ha az alperesek által vitatott know-how minősítés bizonyítására olyan igazságügyi szakértő kirendelését kéri, aki egyrészt az iparjogvédelem területén, másrészt a bányászat területén is szakértői kompetenciával rendelkezik. Emiatt az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perben elsődlegesen „Az Iparjogvédelmi Szakértői Testület szervezetéről és működéséről” szóló 270/2002. (XII.20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) szerinti Iparjogvédelmi Szakértői Testület (a továbbiakban: ISZT) jogosult szakértőként eljárni.

[14] Azzal is érvelt, hogy az elsőfokú bíróságnak e végzése ellen külön fellebbezést nem volt jogosult előterjeszteni, ezért azt tudomásul vette, és indítványozta az ISZT perben

történő kirendelését. A fellebbezésében azonban a felperes már sérelmezte a más (a közjegyzői) eljárásban kirendelt szakértő alkalmazására vonatkozó bizonyítási indítványának az elutasítását és állította, hogy azzal az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 306. §-ának (1)-(4) bekezdéseibe foglalt rendelkezéseket és a döntése a kialakult bírói gyakorlatnak sem felelt meg. Ez utóbbi állítása alátámasztására hivatkozott a Debreceni Ítéltábla Pf.20.160/2023/9. számú és Pf.20.444/2022/15. számú határozataira, valamint a BH2023.37. számon közzétett eseti döntésre. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság részéről elkövetett ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemi eldöntésére is kihatott, hiszen a bizonyítási indítványának történő helytadás esetén a keresetét alaposnak kellett volna elfogadni figyelemmel arra, hogy a közjegyzői eljárásban beszerzett szakvélemény egyértelműen megállapította a KNOW-HOW NEVE elnevezésű tanulmány know-how jellegét.

[15] Kitért a fellebbezésében arra is, hogy az ISZT a kirendelést – szakmai kompetencia hiányára hivatkozással – nem fogadta el, ezért az elsőfokú bíróság új szakértőt rendelt ki T. T. bányaművelő mérnök személyében. Az elsőfokú bíróságnak ez az intézkedése azonban ellentétes volt a saját korábbi anyagi pervezetésével, amelyben még úgy foglalt állást, hogy a perben mindenképpen szakértői testület kirendelése indokolt, mivel az annak keretében eljáró különböző szakértők közösen tudnak választ adni a perben felmerült, az iparjogvédelem és a bányászat területét is érintő kérdésekre. Emiatt az új szakértő kirendelésével összefüggésben az eljárás szabálytalansága elleni kifogást terjesztett elő, az elsőfokú bíróság azonban a kifogását elutasította arra hivatkozással, hogy a kirendelt szakértőnek még lehetősége van a szakvéleményét kiegészíteni és a bíróság csak ezt követően fog tudni állást foglalni arról, hogy kirendel-e új szakértőt, illetve megváltoztatja-e a korábbi anyagi pervezetését. A felperes állítása szerint azonban az elsőfokú bíróságnak ez a hivatkozása helytelen, mivel ténykérdés az, hogy egy szakértő az eljárás során rendelkezik-e a szükséges szakértelemmel és ezen a tényen nem változtat pusztán az, hogy a szakértő a későbbiekben kiegészíti-e a szakvéleményét. Kiemelte, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság az eljárás szabálytalansága elleni kifogását helyesen bírálta volna el, akkor „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 315. §-ának (1) bekezdése alapján köteles lett volna mellőzni a T. T. által adott aggályos szakértői véleményt és olyan új szakértő kirendeléséről kellett volna gondoskodnia, aki rendelkezik a perbeli szakkérdés megítéléséhez szükséges szakértői kompetenciák mindegyikével. Az elsőfokú bíróság ezt követően ugyan kirendelt egy új szakértőt, azonban a T. T. által készített szakértői vélemény aggályosságát nem állapította meg, arról nem határozott, ugyanakkor az ítéletből az állapítható meg, hogy a T. T. által készített szakértői véleményt bizonyítékként figyelembe vette. Az elsőfokú bíróságnak ez az eljárása pedig sérti a Pp. 316. §-ának (3) bekezdésébe foglalt rendelkezést, amely szerint az aggályos szakértői vélemény a perben bizonyítékként nem vehető figyelembe.

[16] A perben újonnan kirendelt R. I. igazságügyi szakértő és az általa bevont P. E. okleveles bányamérnök által előterjesztett együttes szakvélemény vonatkozásában a felperes a fellebbezésében is fenntartotta az elsőfokú eljárásban már előterjesztett észrevételeit és állította, hogy ez a szakvélemény is aggályos, mivel abban a szakértők a bíróság és az általa feltett kérdésekre ténylegesen nem válaszoltak, a szakvélemény nem elég alapos, és nem felel meg a szakértői véleményekkel szemben támasztott alapvető követelményeknek, ezért annak bizonyítékként történő figyelembevételével az elsőfokú bíróság ugyancsak megsértette a Pp. 316. §-ának (3) bekezdését.

[17] Hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra is, hogy a 2021. október 4-én keltezett beadványában tanúbizonyítási indítványt terjesztett elő, amit az elsőfokú bíróság nem folytatott le, a mellőzés indokait azonban az ítéletében nem jelölte meg, amivel a Pp. 346. §-ának (5) bekezdésébe foglalt indokolási kötelezettségét is megsértette.

[18] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részéről elkövetett eljárási szabálysértések ellenére a felek jogvitája a másodfokú eljárásban érdemben elbírálható figyelemmel arra, hogy a keresetlevélhez mellékelte, a közjegyző előtti eljárásban beszerzett szakértői vélemény alapján a részéről előterjesztett kereset megalapozottsága további bizonyítás nélkül is megállapítható. Arra az esetre pedig, ha az ítéltábla akként foglalna állást, hogy a megalapozott döntéshez további bizonyítás lefolytatása szükséges – a másodlagos fellebbezési kérelmében foglaltak szerint – az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra utasítását kérte, amelynek keretében lehetőség nyílik az elutasított vagy mellőzött bizonyítási indítványai teljesítésére.

[19] Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték. Előadták, hogy a felperes a fellebbezésében lényegében két eljárásjogi szabálysértésre alapítottan támadja az elsőfokú bíróság ítéletét: egyrészt a részéről előterjesztett tanúbizonyítási indítvány indokolatlan mellőzése, másrészt a közjegyző előtti eljárásban beszerzett szakértői vélemény mellőzése miatt. A tanúbizonyítási indítvánnyal összefüggésben nem vitatták, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban valóban indítványozta hét tanú meghallgatását, amit az elsőfokú bíróság mellőzött, mégpedig anélkül, hogy az ítélete indokolásában ennek okait megjelölte volna. Az alperesek álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság részéről elkövetett ez az eljárási szabálysértés nem olyan súlyú, amit ne lehetne orvosolni a másodfokú eljárásban és amely szükségessé tenné az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését. Ezzel összefüggésben az alperesek hivatkoztak „Az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről” szóló 1/2014. (VI.30.) PK véleményben (a továbbiakban: PK vélemény), valamint a már hatályon kívül helyezett, de a jogelvet illetően továbbra is alkalmazandó PK 206. számú állásfoglalásban foglaltakra, amely szerint az indokolási kötelezettség megsértése miatt akkor indokolt az ítélet hatályon kívül helyezése, ha emiatt az érdemi határozat nem bírálható felül. A jelen ügyben azonban ez a feltétel nem áll fenn, mivel az elsőfokú ítélet tartalmából egyértelműen kiolvasható, hogy a bíróság azért mellőzte a tanúk meghallgatását, mert a perben megválaszolandó kérdéseket olyan szakkérdésnek minősítette, amit a tanúk nyilatkozatai, illetve ismeretei nem pótolhatnak. Erre tekintettel pedig a felperes által kért tanúk meghallgatása a másodfokú eljárásban sem indokolt, mert a tanúbizonyítás eredménye nem ronthatja le a szakértői bizonyítás megnyugtató és aggálymentes eredményét.

[20] A közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői vélemény mellőzésével összefüggésben állították, hogy a Pp. szabályozási rendszerében a más eljárásban kirendelt szakértő alkalmazása egyenrangú a magánszakértő és a kirendelt szakértő alkalmazásával, ezért ha van más olyan eljárás, amelyben a perben foglaltakkal azonos szakkérdés körében szakértő kirendelésére került sor, úgy a bizonyító fél választásán múlik, hogy tesz-e indítványt a más eljárásban kirendelt szakértő alkalmazására, vagy esetleg a szakértő alkalmazásának másik két módja közül választ. Amennyiben azonban a bizonyító fél él ezzel a lehetőséggel, az indítványával szükségszerűen választ az alkalmazási módok közül is, mivel a Pp. 306. §-ának (4) bekezdése megtiltja, hogy a bizonyító fél ugyanazon szakkérdés tekintetében párhuzamosan más módon alkalmazott szakértővel bizonyítson. Mindemellett a Pp. nem csak a szakértők párhuzamos alkalmazását zárja ki, mivel a más eljárásban kirendelt szakértő azt követően már nem alkalmazható, ha a bizonyító fél az adott szakkérdés tekintetében az indítványával a szakértői bizonyítás egy másik útját már rögzítette. Utaltak arra is, hogy a bíróság a megelőző eljárásban született szakvélemény kiegészítése iránt indítvány nélkül, hivatalból nem intézkedhet. Mint minden alkalmazásmód esetében ekkor is csak arra van lehetősége, hogy a peranyag részévé vált szakvélemény aggályosságára felhívja a felek

figyelmét a pervezetés keretében. Ennek a kötelezettségének pedig az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett, amikor felhívta a figyelmet arra, hogy a közjegyzői eljárásban készített szakértői véleményt aggályosnak tartja, és erre tekintettel az annak kiegészítése iránt előterjesztett felperesi indítványt elutasította. Az eljárás későbbi szakaszában pedig, amikor kiderült, hogy az iparjogvédelmi szakértelem kevés az ügy eldöntéséhez és mégis vissza kell kanyarodni a bányászati kompetencia körhöz, már nem volt szükség újra elővenni a megelőző eljárásban eljáró szakértőket és törekedni a korábbi aggályok feloldására, mert a felperes a 2022. július 11-i beadványában maga zárta el saját magát ennek az indítványnak a teljesíthetősége elől, amikor új igazságügyi szakértő kirendelését kérte a Pp. 315. §-ának (1) bekezdése szerint. Mindezekre tekintettel pedig az alperesek állították, hogy az elsőfokú bíróság nem követett el eljárási szabálysértést azzal, hogy kirekesztette a bizonyításból a közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői véleményt.

[21] A fellebbezés nem alapos.

[22] Az ítéltábla nem értett egyet a felperesnek azzal az elsődleges fellebbezési érvelésével, amely szerint az elsőfokú bíróság az ügy érdemi eldöntésére kiható, lényeges eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy elutasította az előzetes bizonyítási eljárásban beszerzett szakértői vélemény jelen perben történő felhasználására vonatkozó indítványát. A felperes ezzel kapcsolatos előadása csupán annyiban helytálló, hogy az elsőfokú bíróság a 2021. november 19-én megtartott tárgyaláson valóban tévesen tájékoztatta a feleket arról, hogy a perben „elsődlegesen a 270/2002. (XII.20.) Korm. rendelet szerinti iparjogvédelmi szakértői testület jogosult szakértőként eljárni”.

[23] A Korm. rendelet 1. §-ának (1) bekezdésébe és a (2) bekezdésének c) pontjába foglalt rendelkezések helyes értelmezése szerint ugyanis a testület nem kizárólagosan és nem elsősorban jogosult szakvéleményt adni a know-how alapján fennálló jogok érvényesítésével összefüggő jogvitákban. Ezt a megállapítást igazolja az is, hogy „A szakterületek ágazati követelményeiért felelős szervek kijelöléséről, valamint a meghatározott szakkérdésekben kizárólagosan eljáró és egyes szakterületeken szakvéleményt adó szervekről” szóló 282/2007. (X.26.) Korm. rendelet 2. és 3. számú mellékletében felsorolt, az ott megjelölt szakkérdésekben szakértőként kizárólagosan és elsősorban eljárni jogosult intézmények között az ISZT nem szerepel. Az ítéltábla megállapítása szerint azonban az elsőfokú bíróságnak ez a téves – vagy félreérthető – tájékoztatása az ügy érdemi eldöntésére nem volt kihatással, mivel a közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői vélemény perben történő felhasználására vonatkozó felperesi indítvány elutasítására vonatkozó döntése érdemben helyes volt. A közjegyző 2021. július 8-án meghozott, 11018/N/170/2020/20. számú – az iratok között 35/F/5. alatt fellelhető – végzéséből ugyanis kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a felperes részéről felhasználni kért, az KFT. által készített kiegészítő szakértői véleményt a közjegyző hiányosnak és aggályosnak minősítette amiatt, hogy azt részben olyan személyek („társszakértők”) készítették, akik erre kirendelés hiányában nem lettek volna jogosultak. A közjegyző ugyanis csupán a szakkonzulensek igénybevételéhez járult hozzá, akik önállóan nem terjeszthettek volna elő igazságügyi szakértői véleményt. Erre tekintettel pedig a közjegyző maga is arról tájékoztatta a feleket a végzésében, hogy az eljárásban új szakértő kirendelésének lehet helye, azonban a felek a közjegyzői eljárásban új szakértő kirendelését nem kérték. Mindemelllett a közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői vélemény nem vizsgálta, ennek megfelelően pedig nem is adhatott választ arra a perben már vitás kérdésre, hogy a KNOW-HOW NEVE tanulmányban rögzített műszaki, szervezési ismeretek egyáltalán know-how-nak minősülnek-e, mivel ezt a kérelmező felperes nyilatkozata alapján a szakvélemény tényként kezelte. A perben azonban az alperesek ezt a megállapítást már

vitatták, a felek ezzel kapcsolatos vitáját pedig a közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői vélemény alapján nem lehetett (volna) elbírálni.

[24] Mindezekre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül utasította el a felperesnek a közjegyzői eljárásban beszerzett szakértői vélemény felhasználására vonatkozó indítványát és helyesen tért át a perben a kirendelt szakértő alkalmazására, amit egyébként a felperes maga indítványozott és azt mindaddig nem is kifogásolta, amíg a számára kedvezőtlen szakértői véleményt meg nem ismerte. Ezt követően a felperes már valóban sérelmezte az elsőfokú bíróságnak a kirendelt szakértő alkalmazásával kapcsolatos eljárását, azonban az ítéltábla megállapítása szerint a felperesnek ezek a hivatkozásai alaptalanok voltak. Az elsőfokú bíróság ugyanis először – a saját anyagi pervezetésének megfelelően – az ISZT-t rendelte ki szakértőként, amely azonban a kirendelést – kompetencia hiányára hivatkozással – nem vállalta. Ezt követően pedig az elsőfokú bíróság – figyelemmel arra, hogy az adott szakkérdésben az ISZT nem kizárólag volt jogosult szakvéleményt adni – jogszabálysértés nélkül rendelte ki szakértőként T. T. igazságügyi szakértőt.

[25] Téves ugyanakkor a felperesnek az a fellebbezési állítása is, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét a T. T. által készített aggályos szakértői véleményre alapította. Az elsőfokú bíróság ugyanis azzal, hogy a T. T. által készített szakértői vélemény kiegészítését és a szakértő többszöri meghallgatását követően helyt adott a felperes indítványának és a perben új szakértőt rendelt ki, egyértelműen állást foglalt arról, hogy aggályosnak tekinti a T. T. szakértői véleményét és mellőzi annak felhasználását a perben. Tény, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében ennek ellenére részben ismertetette a T. T. szakvéleményében szereplő megállapításokat, azonban az ítéletnek a peres iratokkal együttesen történő megvizsgálásából kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a T. T. által készített szakértői véleményre csupán a pertörténet részeként hivatkozott, azonban az ítéletét nem arra, hanem a perben utóbb beszerzett és az ítéletében részletesen ismertetett R. I. és P. E. igazságügyi szakértők által készített együttes igazságügyi szakvéleményre alapította. Emiatt a felperes a T. T. által készített szakértői vélemény tekintetében a Pp. 316. §-ának (3) bekezdésébe foglalt rendelkezés megsértésére alaptalanul hivatkozott.

[26] A felperes a fellebbezésében a R. I. és P. E. szakértők által készített együttes szakvélemény aggályosságára is hivatkozott, azonban az ítéltábla a felperesnek ezt a hivatkozását sem fogadta el alaposnak. Az elsőfokú bíróság ugyanis e szakértői vélemény tekintetében a Pp. 313. §-a szerinti eljárást maradéktalanul lefolytatta, a benyújtott szakvéleményt megküldte a feleknek, a szakértőket pedig felhívta a felperes részéről indítványozott kérdések megválaszolására, illetve a szakértői véleményük kiegészítésére, majd a felperes indítványára R. I. szakértőt személyesen is meghallgatta. Ennek során pedig a szakértő a felperes által feltett valamennyi kérdésre meggyőző választ adott, válaszait pedig kellően megindokolta, majd úgy nyilatkozott, hogy a kiegészített szakértői véleményben előadottakat változatlanul fenntartja. Mindezekre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül fogadta el aggálymentesnek a R. I. és P. E. szakértők által benyújtott szakértői véleményt és hozta meg arra alapítottan a döntését. Ezzel összefüggésben az ítéltábla rámutat arra is, hogy R. I. meghallgatását követően a felperes már maga sem indítványozta új szakértő kirendelését, csupán a korábban előterjesztett bizonyítási indítványai fenntartásáról nyilatkozott, amelyek között csak a szakértő személyes meghallgatása szerepelt, új szakértő kirendelése azonban nem.

[27] Az elsőfokú bíróság részéről mellőzött tanúbizonyítással összefüggésben a felperes arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság megsértette

a Pp. 346. §-ának (5) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségét azzal, hogy az ítéletében nem adott számot arról, hogy milyen indokok miatt mellőzte a tanúk meghallgatását. Etekintetben azonban az ítéltábla teljes mértékben egyetértett az alpereseknek azzal az érvelésével, amely szerint az adott esetben ez az eljárási szabálysértés nem tekinthető olyan lényegesnek, ami szükségessé tenné az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. „Az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatályba lépése folytán történő felülvizsgálatáról” szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat VI. pontja szerint az új Pp. alkalmazása körében is irányadónak tekinthető a PK vélemény és a jogelvet illetően szintén alkalmazható PK 206. számú állásfoglalás szerint ugyanis a gyakorlatban a hatályon kívül helyezés alkalmazása általában akkor indokolt, ha a másodfokú bíróság a feltárt lényeges eljárási szabálysértéssel és annak kiküszöbölési lehetőségével összefüggő összes körülmény mérlegelésének eredményeként arra a következtetésre jut, hogy az eljárási szabálysértés jellegének és súlyának, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatásának, továbbá a másodfokú eljárásban való orvoslás lehetőségének figyelembevételével elengedhetetlen az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az elkövetett eljárási szabálysértést következtében az elsőfokú bíróság határozata érdemben nem bírálható felül. A jelen esetben azonban az eljárás irataiból egyértelműen megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság azért mellőzte a felperes részéről indítványozott tanúk meghallgatását, mert a perben megválaszolandó, releváns kérdéseket olyan szakkérdésnek minősítette, amit a tanúk nyilatkozatai, illetve ismeretei nem pótolhatnak. Annak ismeretében ugyanis, hogy a perben lefolytatott szakértői bizonyítás szerint a KNOW-HOW NEVE tanulmány nem minősült az Üttv. 2. §-a szerinti know-hownak, a felperes részéről tanúkkal bizonyítani kívánt körülmények (a II. rendű alperes hogyan, illetve mettől-meddig dolgozott párhuzamosan a felperessel és milyen módon került a felperesi know-how birtokába, továbbá, hogy a felperes a tanulmányban rögzített ismereteket milyen módon fejlesztette ki és hasznosította) vizsgálata a perben szükségtelen volt.

[28] Rögzíti az ítéltábla, hogy az alperesek részéről a másodfokú tárgyaláson csatolt, a közjegyző előtti eljárásban keletkezett okirati bizonyítékokat a döntése meghozatala során figyelmen kívül hagyta, mivel azokat az alperesek a Pp. 373. §-ának (2) és (3) bekezdésébe foglalt rendelkezés megsértésével, annak ellenére nyújtották be a másodfokú eljárásban, hogy azok már nyilvánvalóan az elsőfokú eljárás során is a rendelkezésre álltak.

[29] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a felperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltsége a Pp. 83. §-ának (4) bekezdése alapján a terhén maradt.

[31] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles továbbá megtéríteni az alpereseknek az általuk – „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének c) pontjára és (5) bekezdésére hivatkozással felszámított, a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a felszámított 5 000 000 – 5 000 000 forint összegben határozta meg, mivel álláspontja szerint arányban állt a kifejtett ügyvédi tevékenységgel, azt a felperes is – a két alperest számítva – hasonló nagyságrendben terjesztette elő. Az alperesek jogi képviselője áttanulmányozta a felperes 18 oldal terjedelmű

fellebbezését, arra 5 oldalban ellenkérelmet terjesztett elő és a másodfokú tárgyaláson megjelent, emiatt az ítéltábla nem látott okot a felszámított díj mérséklésére, azt a felperes sem indítványozta.

[32] A felperes „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. §-a (1) bekezdésének *i)* pontján alapuló illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett, az ugyanezen jogszabály 46. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéket köteles megfizetni az államnak a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése, valamint „A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költségek megfizetéséről” szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alapján.

Debrecen, 2024. szeptember 4.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró